

א"י בא לרמז על מדת לרי עין שאינם הוששים
צמה בחבר להם מן המוצ רק צמם
שמוצ לאחרים. ע' לקמן במגילת קהלת ע"ס
מהוקה שנת העויד וגו'. וכן סי' גס צעש
וישטום עשו את יעקב על דברכה לא על
הסיון הצרכה ממנו רק על אשר ברכו אביו
מה שייטב ליעקב מלד. הצרכה זה חרס ל
מאד (כ"ל).

וכבר הקד הגאון יע"ד (ח"א דרוש ס') מזה

ג'מוכרי צער כשר אס ימלאו צצהמה שוס
 דער שיש צו ספק טריפה צאצריס הפנימיים
 אף שיהי' לו צזה היצק גדול. מ"ג מורא
 שמים עליו להכשיל את ישראל. וילך אל
 המו"ל לדרוש הדין. וכאשר יאמר לו שהוא
 טריפה. או שאלת חמץ צפסח וסו
 יורה לו להשליכו לנהר לא יפתח פה לנגדו
 וילך לו אף אס ההיצק עולה לסך גדול.
 אמנם צמו"מ הוא להיפך. צעו"ה רוצ צנ"א
 לא ידרשו מעלמס על חשש גזל ועושק טרס
 יתצענו חצרו לדין. וגס אחרי התציעה אס
 יפסוק הדיין שלריך להחזיר לחצרו אף שההיצק
 הוא רק סך קטן קשה עליו הדער מאד ויעיז
 פניו ואינו רוצה לקיים הפסק צ"ד. והלא
 צחורה הכל שוס זה מל"ת וצער צשדה טרפה
 לא תאכלו. כל מחמלת לא תאכלו. וזה
 מל"ת לא תעשוק את ריעך ולא תגזול. ואף
 הלומדים אינס נזהרים צזה. וידוע מחומר
 עון גזל דאף יוכ"פ וגס יוס המיתה הינס
 מכפרים עד אשר יחזיר הגזלה לבעליו. ואי'
 צמדרס ריש פ' צהר דעון גזל הוא חמור מע"ז
 ג"ע וצ"ד ואינו נמהל ואין תפילתו מקובלת
 כצבואר לקמן צמגילת איכה ע"פ נישא לצבינו
 אל כפים וגו'.

והשיב יען כי הלער ממה שחצרו מרויח אף
 סך קטן הוא גדול אללו יותר ממה
 שהפסיד הוא צעלמו אפי' היצק גדול והי' טוב
 אללו יותר להשליך למיס או לשרוף צאס
 מלהחזיר ליד חצרו. וז"ש לרת רבים הלי
 נהמה. כי העני ההכר ממון יש לו צ' לרות.
 א' מהסרון עלמו. צ' מיתרון חצרו שהיא
 הקנאה סאוכלת חלי צצרו. ומיתרון חצרו יגיע
 לו לער יותר מהסרון עלמו. אבל אס גס
 חצרו הוא עני אין קנאה עליו ונשאר צידו
 רק חלי נרה דהיינו הסרון עלמו. וע' לקמן
 פ' ויקרא ע"פ ואס נפש כי תחטא וגו':